

[Lone Dybkjær]

egentlig den videre historie i denne sag: efter at manden var blevet jaget et par timer og var blevet anholdt efter i øvrigt at have holdt et par unge piger som gidsler et godt stykke tid, blev det opklaret, hvad der var baggrunden for, at fyren rendte rundt som en vanvittig på vejene og truede med et gevær. Han havde egentlig to grunde, den ene var, at hans pige havde slået op med ham – og det kan vi her i folketinget måske ikke gøre så forfærdelig meget andet ved end bare notere os – og den anden var, at han var blevet arbejdsløs. Begge dele på samme dag var faktisk grunden til, at han var gået amok. Men for den sidste situation – den med arbejdsløsheden – har vi vel en slags medansvar.

Nu kan man selvfølgelig sige, at den konkrete historie ikke er så interessant, hvis ikke man kan generalisere, men kigger man på voldskriminaliteten, kan man faktisk også godt gøre det. Voldskriminaliteten er jo stærk netop i aldersgruppen omkring de 18 år. Det, vi derfor er nødt til at se på, og det, jeg skal koncentrere mig lidt om, er, hvad det er for en tilværelse, vi skaber, som gør, at vi får denne meget høje kriminalitet. Det, jeg skal kigge på, har de tidligere ordførere været inde på, nemlig nogle synspunkter, som i virkeligheden indebærer, at forespørgslen ikke kun bør rettes til justitsministeren, socialministeren og undervisningsministeren, men også til kulturministeren og boligministeren, og man kan måske også finde andre.

Hovedoverskriften på denne historie er vel, at det rystende er, at bare fordi to ting – godt nok to vigtige ting, men trods alt kun to ting – i denne persons tilværelse gik galt, var der ikke mere noget tilovers: han havde ikke flere holdpunkter. Jeg skal prøve at nævne nogle, men det bliver selvfølgelig lidt i telegramstil.

Det første, som fru Mette Madsen også har været inde på, er naturligvis kærligheden mellem forældre og børn. Vi ved, at børn reagerer aggressivt, hvis ikke de får tilstrækkelig kærlighed. Jeg tror ikke, jeg er helt enig med fru Mette Madsen i den måde, man vil lave omlægninger på, men det er i hvert fald givet, at det er helt nødvendigt, at der skabes mere tid til forholdet mellem forældre og børn, og det er også givet, som hr. Jimmy Stahr var inde på, at det er vigtigt, at børn og forældre snakker sammen om TV. Det, der egentlig undrede mig meget, da jeg så de

børn, var, at de ikke var særlig bange for denne person, helt givet fordi det egentlig var noget, de var vant til at se på TV; på en vis måde var det altså mærkværdigvis nok et skuespil. Jeg har ikke efter det hos nogen af dem kunnet konstatere nogen synderlig angst, endda hos børn, som i og for sig ikke ser særlig meget TV. Det, der kræves her, er altså tid på forskellige tidspunkter af barnets tilværelse, men det skal jeg ikke komme ind på her.

Det næste, det kræver, er naturligvis gode institutioner og gode skoleforhold. Det er rigtigt, at det har noget med indholdet at gøre, men det har altså også noget med normeringer at gøre. Det kan ikke nytte noget, at vi med den ene hånd snakker om vold i samfundet og så med den anden hånd skærer ned på antallet af lærere i forhold til eleverne, sætter flere elever i klasserne, sætter flere børn ind i daginstitutionerne i forhold til de voksne osv.

Det tredje, som også andre har været inde på, er naturligvis arbejdsmulighederne, og her tror jeg navnlig det er vigtigt, at man får en kobling mellem teori og praksis, at man får mulighed for at få en større sammenhæng imellem skole- og arbejdsliv.

Det fjerde er de gode fritidsmuligheder, og det er derfor, man kunne spørge sig selv, om ikke også andre ministre burde inddrages, for når der opstår vold, skyldes det naturligvis for en del, at de miljøer, vi skaber, ikke er, man kan vel kalde det udfordrende nok for de børn, der vokser op.

Mange andre ting kunne nævnes, og nogle er nævnt her. Til sidst kunne man nævne et par enkelte ting, og jeg har valgt at tage tre frem. Det ene er eksemplets magt. Med det mener jeg, at noget af det bedste, man kan gøre, er at vise et godt eksempel, altså at de voksne ikke er så voldelige, dels over for hinanden, dels over for børnene, og i det hele taget.

Jeg vil i den forbindelse spørge nogle af dem, der er så stærke tilhængere af en voldsom oprustning i samfundet, om de egentlig ikke tror, at det også påvirker den almindelige vold i samfundet. Jeg tror, alt andet lige, at f. eks. de foreslåede raketter godt kan være medvirkende til, at volden i al almindelighed i samfundet går op.

Det andet punkt, jeg ville tage, er ligestillingsaspektet, som navnlig fru Ebba Strange